

OMOS "OPA" OKOH & ESA SALMINEN

PIMEÄN VERKON PARONIT

SUOMALAISEN
HUUMEKAUPAN
UUSI SUKUPOLVI

JOHNNY
Kniga

OMOS "OPA" OKOH & ESA SALMINEN

PIMEÄN VERKON PARONIT

SUOMALAISEN HUUMEKAUPAN UUSI SUKUPOLVI

JOHNNY KNIGA
HELSINKI

Ensimmäinen painos

© Omos Okoh, Esa Salminen ja Johnny Kniga 2025

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN: 978-952-362-072-8

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@kniga.fi

SISÄLLYS

Aluksi: Siististi pukeutunut nuori mies	7
Luku 1: Tuukka	11
Luku 2: Jani	21
Luku 3: Rikkinäiset kodit	29
Luku 4: Tuukka	35
Luku 5: Jani	40
Luku 6: Pimeä verkko	47
Luku 7: Max	63
Luku 8: Tuukka	70
Luku 9: Jani	82
Luku 10: Verkon villi länsi	86
Luku 11: Tuukka	95
Luku 12: Jani	106
Luku 13: Max	111
Luku 14: Kryptot pimeän verkon valuuttana	122
Luku 15: Tuukka	127

Luku 16: Jani	141
Luku 17: Max	145
Luku 18: Kauppias koukussa	150
Luku 19: Tuukka	155
Luku 20: Max	171
Luku 21: Jani	176
Luku 22: Syyhkyt eli kuinka huumekauppias tulee huijatuksi	186
Luku 23: Tuukka	195
Luku 24: Huumekauppa vie kivitagoon tai hautaan	213
Luku 25: Tuukka	233
 Kiitokset	 243
Lähteet	245

ALUKSI:

SIISTISTI PUKEUTUNUT NUORI MIES

Sörkan vankila on hieno ja kotoisa paikka. Vanhat punaiset tiilet ja upea arkkitehtuuri luovat sille omanlaisensa tunnelman, kun kauniiseen ympäristöön yhdistyy vankien karskiutta.

Muistan, kuinka eräänä aurinkoisena päivänä huomasin pihalla parikymppisen kaverin, joka ei tuntunut kuuluvan joukkoon.

Hän käveli pihalla yksin, katse maahan luotuna. Jalassa nuorella miehellä oli viininpunaiset verkkarit, joita ei silloin ollut kenelläkään mutta joita katsoessa ajattelin, että minäkin haluaisin sellaiset. Hänen siististi leikatut hiuksensa ulottuivat melkein olkapäille, ja kaverilla oli vähän vatsaa. Ei paljon, mutta sen verran, että sen huomasi. Hän ei tuntunut kuuluvan ympäristöön, jossa nostetaan ennemmin rautaa kuin osinkoja ja jossa toisaalta laahustaa myös hampaattomia nistejä c-hepatiitteineen.

Mitä tuo hyväosaisen oloinen nuorukainen teki Sörkassa?

Mietin, että kyseessä oli varmaankin petosmies, vankilan arvoasteikossa semi-alhaista luokkaa. Koko vankilan arvoasteikko on minusta typerä, mutta sellainen nyt kuitenkin on olemassa, ja petos tai jokin muu talousrikos oli ainoa syy, miksi tämän nuoren näköiset jatkät yleensä olivat vankilassa.

Sitten kuulin kavereilta, että nuori sälli oli pyörittänyt todella isoa huumekauppaa: toi valtavia huumelasteja Suomeen ja kääri niistä isoja rahoja. Hänellä oli pidempi tuomio kuin minulla, omiani paljon isommista huumejutuista.

Me olimme molemmat olleet pääasiassa kokaiinikauppiaita, mutta häneltä oli merkittävän kokaiinilastin lisäksi löytynyt yli kilo kannabista ja satoja annoksia LSD:tä, amfetamiinia ja MDMA:ta eli ekstaasia. Ja siinä olivat vain ne, mistä hän oli jäänyt kiinni. Aineet hän oli tilannut ulkomailta ja myynyt pimeässä verkossa.

Sitä oli vaikeaa uskoa. Nuori ei mitenkään sopinut meidän huumekauppiaiden porukoihin tai koko vankilan meininkiin. Vankilassa ja etenkin huumekaupassa on paljolti kyse egoista ja vallasta, ja yleensä huumekauppiaan tunnistaa kaukaa: olemuksesta, katseesta ja puheista. Me emme ole nössöjä.

Hiljainen poikasen sijaan katseli yksin pihalla varpaitaan.

Se oli ensimmäinen kerta, kun näin nettihuumekauppiaan. Myöhemmin olen usein ihmetellyt, miten Sörkan nuori mies tai muut hänen kaltaisensa ovat alalle tulleet ja millaisia he ovat. Siksi halusin tehdä kirjan, jossa

tutustutaan verkon huumekauppiaisiin ja huumekaupan maailmaan heidän näkökulmastaan.

Minä olen Opa, entinen huumekauppias, ja tätä kirjaa varten tapasin kymmenkunta pimeän verkon huumekauppiasta. Heidän tarinoidensa avulla pääsemme kurkistamaan maailmaan, joka voi vaikuttaa aluksi houkuttelevalta mutta on todellisuudessa myös raadollinen ja vaarallinen, eikä moni nuori huumekauppias ole siihen niin valmis kuin itse uskoo. Suurimman osan heistä tunnen vankilasta.

Sörkassa näkemääni nuorta miestä ei tässä kirjassa kuitenkaan tavata, sillä vapauduttuaan hän päätyi tekemään vielä suurempaa huumekauppaa. Kun niistä rikoksista tuli melkein kymmenen vuoden tuomio, hän päätti paeta Suomesta, ja pakoilee kuulemma edelleen poliisia jossain päin Etelä-Eurooppaa. Hänen isänsä on vieläpä poliisi, joten hän tuskin edes kertoisi tarinaansa avoimesti.

Pimeän verkon huumekaupasta kirjoitetaan mediasa usein sensaatiohakuaisesti, mutta harvoin kuullaan huumekauppiaiden näkökulmaa tai annetaan kokonaista kuvaa tästä alasta. Siksi oli hyvä kirjoittaa heidän tarinansa mitään kaunistelematta.

LUKU 1

TUUKKA

”Ensimmäinen kauppa oli uskomaton”, sanoo Tuukka, vaajan kolmenkymmenen ikäinen, harteikas, sinisilmäinen ja leveästi hymyilevä mies.

”Ostin Ärrältä neljälläsadalla eurolla bitcoineja ja tilasin koko rahalla ekstaasia Saksasta.”

Tuukassa on jotain lähestyttävää, ja hänet voisi kuvitella töihin levykauppaan, lähikuppilaan tai muihin myyntitehtäviin.

Myynti- ja asiakaspalvelutehtävissä Tuukka on uransa tehnytkin. Hän alkoi myydä kovia huumeita pimeään verkon avulla jo 16-vuotiaana. Nyt siitä elämästä muistuttaa nilkkapanta housunlahkeen alla.

Tuukan nimi on muutettu hänen ja hänen läheistensä yksityisyyden suojaamiseksi, ja samoin on muidenkin tämän kirjan huumekauppiaiden kohdalla. Suurin osa puhuu kirjassa salanimillä, loput nimettöminä. Myös tapahumapaikkoja ja muita yksityiskohtia on häivytetty, koska kirjassa puhutaan myös sellaisista rikoksista, joista tekijät

eivät ole saaneet tuomioita. Suurin osa heistä on kuitenkin jo jättänyt huumekaupan taakseen.

Tunnettiin Tuukan kanssa vankilasta. Tuukalla oli jo silloin maine: hän oli ollut yksi Suomen suurimmista pimeän verkon kauppiaista vain vähän yli parikymppisenä.

Olin kuullut Tuukasta jo siviilissä, koska hän oli nuori ja myi amfetamiinia ihmeellisen halvalla. Yleensä niin halpoihin hintoihin pääsi vasta, kun oli iän myötä saavuttanut nimeä ja pystynyt kasvattamaan maahantuontimäärät todella suuriksi. Mutta niin vain parikymppinen räkänokka myi tukkuhinnoin aineita vailla mitään kontakteja Suomen järjestäytyneeseen rikollisuuteen.

Kun tapasimme, en tiennyt, että kyseessä oli se Tuukka. Hän vaikutti fiksulta ja vähän vetäytyvältä vangilta, joka tykkäsi pelata korttia, lukea ja pohdiskella. Tuukasta näki, että hän pärjasi omillaan. Hän ei ollut kuin se pitkätukkainen ujostelija, jonka olin nähnyt vuosia aiemmin Sörkan pihalla. Tuukka ei tarvinnut kenenkään tukea tai ohjausta – toisin kuin yllättävän monet vankilassa. Puhutaan lampaista, jotka tarvitsevat johtajan.

Tuukka oli jopa niin itsenäinen, että hän taisi olla vähän yksinäinen. Muistan välillä säälineeni Tuukkaa siitä, että hän oli joutunut lusimaan pitkää tuomiota niin nuorena. Pitkä tuomio minullakin oli, mutta Tuukalla oli pidempi.

Aluksi saatoimme puhua musiikista. Me molemmat kuuntelimme 50 Centiä ja arvostimme musiikin lisäksi hänen bisneksiään. Meitä kiehtoi räppäarin röyhkeä bisnesmalli, jossa ei paljon muita kumarreltu.

Tulimme hyvin juttuun, mutta välillä oli myös vaiheita, että toisen naama vain vitutti. Sellaistakin vankilassa usein on, kun egot kohtaavat vähän liian aggressiivisesti ja toisen kanssa vietetään liian pitkiä aikoja. Onneksi olimme tarpeeksi älykkäitä ymmärtämään, että ärsyyntymisen taustalla taisi olla vain molemminpuolinen egoilu ja se, että olimme lopulta aika samanlaisia.

Kun pääsimme kinastelusta yli, meillä oli hyviä ja todella syvällisiä keskusteluja, sillä Tuukka on poikkeuksellisen avoin, kun häneen vähän tutustuu.

Tuukka on luvannut kertoa tarinansa, miksi ja miten hän ajautui huumeiden maailmaan niin nuorena. Vaikka ei hänen omien sanojensa mukaan osaa sitä ihan täysin selittää.

Tyypillisesti nuorilla rikollisilla on ollut repaleinen lapsuus ja levoton koti, mutta Tuukan lapsuus vanhempien ja isoveljen kanssa isossa eteläsuomalaisessa kaupungissa oli hänen mielestään ”ihan hyvä”.

”Meillä ei ollut niin paljon rahaa kuin joillain kavereilla, mutta aina saatiin kaikki, mitä tarvittiin. Kotona ei ollut väkivaltaa eikä päihdeongelmia”, Tuukka sanoo. ”Oltiin varmaan-kin alempaa keskiluokkaa, mutta ei silloin joutunut ajattelemaan mitään sellaista. Saatiin joululahjat ja oli kesämökki.”

Hyvistä puitteista huolimatta Tuukka asteli pahan pojan poluille varhain.

”Hengasin aika paljon pihalla kaverien kanssa, ja jos-sain vaiheessa kipurilla joku keksi alkaa näpistellä kark-keja. Se oli aika varmasti ennen kouluikää”, Tuukka muis-telee.

Ensimmäiselle luokalle Tuukka meni levottomaan lähiökouluun, jossa isommat pojat kiusasivat pienempiä, myös Tuukkaa. Kerran isot pojat repivät hänen käsistään jenkkiputispallon, jonka Tuukka oli saanut Amerikassa käyneeltä sukulaiseltaan. Pallo lensi koulun katolle, ja kun Tuukka pyysi opettajia hakemaan sen, palloa ei enää löytynyt. Isommat pojat kertoivat myöhemmin, että pallo oli jo haettu ja puhkottu.

”Se koulu oli ihan sairas mesta, siellä oli koko ajan kaikkia konflikteja”, Tuukka kertoo.

Ensimmäisen luokan jälkeen Tuukka vaihtoi koulua – ei kiusaamisen tähden vaan siksi, että lähelle valmistui uusi koulu. Uuteen kouluun mentiin kavereiden kanssa sellaisella asenteella, että nyt meitä ei ainakaan kiusattai-si, Tuukka kuvailee.

”Meistä itsestämme taisi siinä kohtaa tulla kiusaajia. Mulla oli pari kaveria, joiden kanssa tultiin samasta paha-maineisesta lähiökoulusta, ja meistä kuiskuteltiin. Meistä tuli nopeasti uuden koulun kovat jätkät ja me saatettiin tunkea luokkakaverien päätä vessanpönttöön ja muuta sellaista. En ole yhtään ylpeä siitä, mitä ala-asteella tuli tehtyä.”

Silloin tuntui kuitenkin hyvältä, että oli päässyt nou-semaan kiusatusta kingiksi.

”Pelotti myös, että jos en olisi tarpeeksi kova jätkä, joutuisin taas kiusatuksi. Sitten kun sitä roolia pitää tarpeeksi pitkään päällä, se muuttuu normaaliksi.”

Tuukan koulumenestys ei ollut kummoinen. Hän ei koskaan oppinut tekemään läksyjä: ensimmäisessä koulussa häntä oli pelottanut, joten hän ei halunnut ajatella koulua kotona, ja toisessa koulussa häntä kiinnosti enemmän hengailu kuin oppiminen. Hän oppi valehtelemaan niin vanhemmilleen kuin opettajilleen, että läksyt oli tehty. Joskus opettajat sanoivat vanhemmille, että Tuukassa olisi potentiaalia, jos tämä viitsisi yrittää.

”Silloin koin, etten ollut kaikista fiksuin”, Tuukka sanoo, ”mutta olen myöhemmin huomannut, että opettajat olivat oikeassa siinä, että jos joku asia kiinnostaa, ymmärrän siitä pian enemmän kuin muut.”

Kolmannella luokalla Tuukka alkoi harrastaa nyrkkeilyä, ja neljännen luokan tietämällä hän alkoi polttaa tupakkaa.

”Koulun vieressä oli kioski, joka myi meille röökiä”, hän muistelee. ”Ja sitten sitä alettiin myös pölliä.”

Nelos- tai vitosluokalla koululla järjestettiin disko, jonka kassanhoitajaksi valittiin Tuukka. Se oli virhe.

”Päästin kaverit ilmaiseksi sisään ja otin muiden pääsymaksut omiin taskuihin”, hän kertoo.

Pian myös päihteet astuivat kuvaan.

”Kuudennella me alettiin juoda alkoholia ja oksennella perjantaisin kännissä. Välillä tapeltiin. En muista ihan tarkkaan, milloin löin ensimmäisen kerran toista ihmistä

muualla kuin nyrkkeilyssä, mutta joskus ala-asteen lopulla se oli. Ensimmäisen kerran jälkeen kynnys madaltui, eikä sen jälkeen paljon tarvinnut yllyttää tappelemaan.”

Luisu päihteisiin ja väkivaltaan ei jäänyt aikuisilta huomaamatta, ja välillä Tuukka jäi kiinni juomisesta ja tappelemisesta.

Kun ala-asteen loppu jo häämötti, Tuukka ja kaverit saivat jälki-istuntoa, joka määrättiin perjantai-illaksi. He olivat kuitenkin ehtineet ostaa alkoholia ja sopineet menevänsä juomaan, joten he menivät koululle, soittivat suutaan rehtorille ja karkasivat. Siitä seurasi erottaminen koulusta vain kaksi viikkoa ennen kuin se olisi loppunut.

Yläasteelle Tuukka meni taas uuteen kouluun. Kovan jatkän maine kulki mukana, ja Tuukka lujitti sitä mielellään. Hän pärjasi tappeluissa itseään vanhempien kanssa niin hyvin, että jopa pari luokkaa ylemmällä oleva isovelipyyysi Tuukkaa apuun, jos hänelle tuli ongelmia.

”Olin seiskalla, kun isoveljen kaverit tarjosivat ensimmäistä kertaa pilveä. Se oli ihanaa”, Tuukka sanoo. ”Mulla oli aika pian niin kova maine, että tytötkin kiinnostuivat. Ei nyt voida puhua mistään seurustelusta, mutta muistan, että moni tyttö oli ihastunut muhun, jopa vähän vanhemmat tytöt.”

Kannabiksen käyttö mutkisti asioita kuitenkin kotona. Se tuoksui sitkeästi, ja Tuukan alkoi olla yhä vaikeampaa puhua asioita parhain päin. Koulu ei maistunut, ja lintsaamisesta soiteltiin kotiin. Kun poissaoloja oli tarpeeksi, Tuukasta alettiin tehdä lastensuojeluilmoituksia.

Tuukka oli kahdeksannella luokalla, kun hänen piti alkaa antaa huumeeseuloja nuorisoklinikalle. Kannabiksen pääasiallinen vaikuttava aine THC näkyy testeissä niin kauan, että Tuukka ei päässyt seuloista kertaakaan läpi.

”Lastensuojelun äijä sanoi, että tilanne oli todella vakava. En kuulemma voinut asua enää kotona. Se tuntui todella epäoikeudenmukaiselta, koska kotona oli asiat tosi hyvin”, hän sanoo.

Mutta eiväthän ne jälkeenpäin ajatellen olleet. Tuukan vanhemmat olivat poikansa lintsaamisen ja kannabiksen käytön edessä voimattomia. Ei hän silti edelleenkään koe, että sosiaaliviranomaisten päätös oli oikeutettu. Tuukka otettiin huostaan ja sijoitettiin kiireellisesti lastenkotiin.

”Vanhemmat eivät puolustaneet mua, ja se sossun ukeli ei edes katsonut muhun päin. Se vain selaili papereita ja sanoi, että nyt tehdään näin. Kukaan ei kuunnellut eikä yrittänyt ymmärtää.”

Sama kokemus jatkui lastenkodissa.

”Siellä oleminen tuntui rangaistukselta. Kukaan ei vaikuttanut olevan kiinnostunut nuorten auttamisesta. Se oli pelottava paikka ja mietin koko ajan, miten sieltä pääsisi karkaamaan”, Tuukka sanoo.

Hän huomasi nopeasti, että ovista ei ainakaan pääsisi pakoon: ne hälyttivät aina, kun oven avasi. Kahden päivän tarkkailun jälkeen hän keksi, että hän mahtuisi

puristautumaan tuuletusikkunasta ulos ja voisi karata jonain yönä kenenkään huomaamatta. Mutta miten hän osaisi suunnistaa peltojen keskeltä takaisin kotiin?

”Mulla ei siihen aikaan ollut älypuhelinta, joten soitin yhdelle kaverille, joka katsoi kartasta, miten lastenkodista pääsisi ihmisten ilmoille. Kaveri luetteli katujen nimiä, ja piirsin puhelun perusteella paperille kartan”, Tuukka muistelee.

Seuraavana yönä hän köynysi huoneensa pienestä ikkunasta ulos ja alkoi kävellä.

”Pelotti ihan vitusti. Pakkasta oli 17 astetta, ja oli niin pimeää, että kadulla näki ehkä kaksi metriä eteenpäin. Se mesta oli keskellä maaseutua, eikä siellä ollut katuvaloja. Välillä ajattelin, että jäisin kiinni, ja välillä pelkäsin jäätyväni kuoliaaksi.”

Matka osoittautui melkein 50 kilometriksi, mitä Tuukka ja hänen kaverinsa eivät olleet tajunneet. Hän käveli koko yön. Viiden maissa aamulla hatka alkoi kaduttaa, mutta Tuukka käveli sinnikkäästi eteenpäin ja seuraili pientä karttaansa.

”Lopulta pääsin moottoritielle ja aloin liftata. Joku nainen pysähtyi ja kysyi, mitä tein yksin siihen aikaan ulkona. Selitin, että mun mopoauto oli hajonnut, ja nainen antoi kyydin lähimmälle huoltoasemalle. Sieltä sain kinutua kyydin lähikaupunkiin, missä hyppäsin junaan. Tulin pummilla junan vessassa kotiin.”

Mutta kotiin Tuukka ei uskaltanut mennä. Onneksi yksi hänen kavereistaan oli muuttanut isoveljensä kanssa omilleen.

”Sain asua heidän luonaan sillä ehdolla, että kävisin säännöllisesti varastamassa jääkaapin täyteen ruokaa”, Tuukka sanoo. ”Opin, että elämässä pitää olla aktiivinen, että pärjää. Tavallaan aikuistuin silloin, neljätoistavuotiaana.”

Veljekset kasvattelivat kukkaa ja söivät välillä rauhoittavia bentsodiatsepiineja, ja Tuukka sai myös niistä osansa.

”Tarvitsin rahaa elämiseen, joten niihin aikoihin tein ensimmäiset diilit. Sain kavereiltani kukkaa myyntiin ja aloin hustlata.”

Tuukka soitteli vanhempiansa kanssa ja kertoi ottaneensa hatkat mutta sanoi, ettei voisi tulla kotiin. Vanhemmat puolestaan soittelivat sosiaaliviranomaisille ja yrittivät puhua Tuukan puolesta. Niihin aikoihin vanhemmat myös erosivat.

”En ole kysynyt, mikä siihen vaikutti, mutta voi olla, ettei ole kovin helppoa pitää suhdetta yllä, kun on paljon ongelmia ja huolia”, Tuukka pohtii.

Hän päätti, että lastenkotiin hän ei ainakaan palaisi.

”Välillä mä puhuin sossujen kanssa itsekin ja sanoin, että pysyisin karussa niin kauan, että jotain muuta olisi tarjolla.”

Parin kuukauden karkumatkan jälkeen hän lopulta raahautui sosiaalitoimistoon yhdessä äitinsä kanssa ja sai luvan muuttaa äidilleen sillä ehdolla, että parantaisi tapansa.

Tuukka lupasi – ja jatkoi pilvenpolttoa ja pienimuotoista kannabiksenmyyntiä yhtä arkisesti kuin siihenkin asti.

”Ei mulle kukaan oikein mahtanut mitään”, Tuukka sanoo. ”Mä tein mitä halusin ja silloin kun halusin. Jos tuli riitaa, tappelin. Mulla oli kaikkialla tosi ulkopuolinen olo, mutta kun pää oli sekaisin ja taskuissa kukanmyynnillä tehtyä rahaa, onton tunteen saattoi välillä unohtaa.”

HE VEIVÄT SUOMEN HUUMEBISNEKSEN SEURAAVALLE TASOLLE.

Kun suomalaiset huumekauppiaat löysivät verkon
sivukujat, kauppa helpottui, katteet kasvoivat ja
uudet pelurit astuivat kuvaan.

Entinen huumekauppias Omos "Opa" Okoh tapaa
pimeään verkon diilereitä ja saa heidät avautumaan
elämästään ja niistä vuosista, kun huumekauppa
otti massiivisen digiloikan.

Huumebisnes rikkauksineen voi vaikuttaa houkuttelevalta
mutta on todellisuudessa raadollinen ja vaarallinen.
Käytännössä jokainen kauppias joutuu myöntämään,
että jossain kohtaa kaikki romahtaa.

JOHNNY
Kniga

www.johnnykniga.fi

30.16

978-952-362-072-8

Kansi: Maria Mitrunen